

מ"ת 56540/03/18 - מדינת ישראל נגד י י

בית משפט השלום באשקלון

מ"ת 56540-03-18 מדינת ישראל נ' י (עציר)
תיק חיצוני: 134756/2018

בפני כבוד השופט משה הולצמן
המבקשת: מדינת ישראל
נגד
המשיב: י י (עציר) ע"י ב"כ עוה"ד שני פרג'ון
החלטה

1. בעניינו של המשיב הוגשה בקשה למעצר עד לתום ההליכים.
2. בבקשה נטען, בעיקרי הדברים, שכנגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, איומים, והיזק במזיד כלפי אשתו, ותקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בני המשפחה המורחבת של אשתו לרבות בת דודתה ובן דודה של אשתו. כנגד המשיב קיימות ראיות לכאורה לביצוע העבירות שיוחסו לו לרבות עדות המתלוננים והודאת המשיב כי תקף באמצעות מחבת וכי הביא סכין אם כי טען להתגוננות עצמית. כנגד המשיב קמה עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, וכן חזקת מסוכנות מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(5) לחוק האמור. על המשיב ניתן גזר דין ללא הרשעה בעבירת איומים במסגרת ת"פ 19596-08-16 בבית משפט השלום בקריית גת, אלא שלא היה בכך כדי להרתיע את המשיב מלבצע את המיוחס לו, ויש בכך כדי להחריף את החשש לגבי המסוכנות הנשקפת ממנו. מדיניות בתי המשפט הינה להחמיר בעבירות של אלימות במשפחה. לסיכום נטען כי אין חלופה שיש בכוחה כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת מהמשיב.
3. בכתב האישום נטען, בעיקרי הדברים, כי הנאשם ובת זוגו (אשתו), ס ל, מנהלים חיים משותפים מזה כ-15 שנים ולהם בת משותפת בגיל 12 שנים. הנאשם והמתלוננת גרים ברחוב ***באשקלון. ביום 24.3.2018 חזרה בת הזוג של המשיב (להלן: "ל") לדירה מאזכרה של סבה וסבתה, תוך שהתלוו בדרכה לדירה, א א (להלן: "א"), בת דודתה, א פ (להלן: "א"), בן דודתה, וכן י צ א (להלן: "י"), רעייתו של א. לאחר שהמתלוננת נכנסה לדירה, המשיב השמיע כלפיה נאצות ואיים לפגוע בחייה בכך שאמר לה כי יהרוג אותה וזאת בכוונה להפחידה ולהקניטה. לאחר שא שמעה את בתם הקטינה של בני הזוג אומרת "אבא אל תרביץ לאמא" דפקה בחוזקה בדלת וביקשה להיכנס ובהמשך המשיב הכניסה לדירה. כאשר ל הייתה זרוקה על הרצפה המשיב תקף אותה בכך שגרר אותה על הרצפה ובעט בה בידיים וכתוצאה מכך נגרמו לה נפיחות ואודם במצח בבחינת חבלה של ממש. בהמשך המשיב איים על א בפגיעה בחייה באומרו "תלכי מפה או שאני אהרוג אותך גם" וזאת בכוונה להפחידה ולהקניטה. בהמשך, לאחר שא ביקשה לקחת עמה את הבת הקטינה המשיב תקף אותה בכך שתפס בשערה והיכה אותה בפנים וכתוצאה מכך א דיממה מהפה ונגרמה לה נפיחות בפה, בבחינת חבלה של ממש. בהמשך המשיב תפס בשרשרת שהייתה תלויה על צווארה של א וקרע אותה. בהמשך, המשיב תקף את א בכך שתפס אותה ביד ימין, דחף אותה לכיוון הדלת, וניסה לזרוק אותה מהמדרגות. כאשר א נכנס לדירה על מנת לבדוק מה אירע תקף אותו המשיב באמצעות

מחבת וא נפל ארצה, והמשיב איים בפגיעה שלא כדין בחייו באומרו שאם לא יצא מהדירה "אני הולך להביא סכין אני אהרוג אותך", וזאת בכוונה להפחידו ולהקניטו. כתוצאה מכך נגרמו לא חתך ודימום מהגבה, שהינם בגדר חבלה של ממש. בהמשך המשיב נטל סכין מהמטבח וא ברח מהדירה לדירת השכנים. כאשר י נכנסה לדירה המשיב איים אך עליה בפגיעה שלא כדין בחייה תוך שנוסף בסכין כלפיה ואמר "לכי תזדייני מפה לפני שאני אחתוך גם אותך" בכוונה להפחידה ולהקניטה.

למשיב מיוחסות עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בן זוג ושל אחרים, איומים, והיזק לרכוש במזיד.

4. בדיון שנערך בפניו ביום 29.3.2018 באת כוחו של המשיב טענה, בעיקרי הדברים, שאכן התרחש אירוע אלים כפי שמתואר בעובדות כתב האישום, אלא שחל כרסום בחומר הראיות, מכיוון שהמאשימה הסתמכה במיוחד על חקירתה של א, שניתנה, לטעמה, על דרך ההגזמה, וחלק מגרסתה הינה עדות מפי השמועה, בעוד שהגרסה שמסרה אשתו של המשיב א מתיישבת באופן סימטרי עם גרסתה של א וניכר שביקשה לגונן על המשיב. עוד טענה כי המשיב עצמו הותקף על ידי הנוכחים שהיו בגילופין ונאלץ להגן על עצמו.

5. באת כוחה של המבקשת טענה, בעיקרי הדברים, שגם בהנחה שהמתלוננת וקרוביה היו בגילופין הרי שלא ברור מדוע ננקטה כנגדם אלימות של ממש על ידי המשיב והפנתה לתמונות שתיעדו את תוצאותיה.

6. מחומר הראיות עולה בבירור כי המשיב נקט באלימות של ממש כלפי אשתו וכלפי אחרים.

מעיון בחקירתו של המשיב מתקבלת התמונה הבאה-

רוגזו של המשיב כלפי בת זוגו, ל, קפץ עליו לאחר שניסה ליצור עמה קשר בטלפון בשעות הערב, עת הייתה באזכרה לסבא וסבתא עם קרוביה, מבלי שהתקבל מענה מצדה. כאשר חזרה מהאזכרה, בשעת לילה מאוחרת, והמשיב נוכח לדעת שהיא בגילופין, גמר אומר להוציאה מהדירה, מכיוון שהתנהגותה לא התיישבה עם ההחלטה שקבלו להיגמל משתיית אלכוהול והליך הגמילה שהחל בו. המשיב דרש מל בצעקות לצאת מהדירה. "התחלתי לצעוק באטרף כמו משוגע" (24.3.2018, ע' 3, ש' 26). מכיוון שנראה כי ל לא הסכימה לצאת מהדירה מרצונה הטוב, המשיב ניסה להוציאה מהדירה בכוח הזרוע וזאת גם לאחר שהייתה שרועה על הרצפה. "עם כל העצבים שלי רציתי לדחוף אותה מהבית ... לא הצלחתי להוציא אותה כי היא נשכבה ברצפה" (ע' 3, ש' 27-28). "דחפתי כן אבל לא הרבצתי רציתי להוציא אותה החוצה" (ע' 3, ש' 56). לאחר שא נכנסה לדירה וביקשה שהבת הקטינה תבוא עמה ועם ל, המשיב הוציא את א ואת אשתו בכוח מהדירה, ונוכח לדעת שעמם יצאה גם הילדה. "תפסתי בכל הכוח שהיה לי הוצאתי את ל וא מהבית וסגרתי את הדלת" (ע' 3, ש' 33). בהמשך א, שהיה גם הוא בגילופין, לטענת המשיב, נכנס לדירה ומכיוון שהיכה את המשיב באגרופים המשיב לקח "מחבת קטנה שהייתה על השולחן ונתתי לו פיצוץ בראש עם המחבת", להגנה עצמית (ע' 3, ש' 39). "המחבת קצת נשבר והידיית קצת זזה מהמכה לא" (ע' 4, ש' 56). א המשיך לתקוף את המשיב, כך לדבריו, ובהמשך נכנסו לדירה א ואשתו ותפסו אותו וא צעקה לו שיירגע. א רצה להרים כיסא ואז "שלפתי סכין מטבח ואמרתי יש לכם כולכם דקה לצאת מפה. אז הם יצאו" (ע' 3, ש' 43), ולדבריו לא היה בכוונתו לעשות שימוש בסכין אלא להפחידם כדי שיעזבו אותו בשקט.

מעיון בחקירתה של ל, אשת המשיב, ניכר שעשתה מאמץ של ממש לגונן עליו, ובכלל זה טענה כי הייתה שרויה בגילופין, התקשתה לזכור את השתלשלות האירועים ובהמשך טענה שא זוכרת דבר. היא ביקשה שלא לתעד את החבורה שבראשה כדי שלא לגרום נזק למשיב המצוי בהליך של גמילה משתיית אלכוהול, ולטענתה המשיב עלול להיקלע ל"קריזות" בשל הקשיים שהוא חווה בהליך הגמילה. עם זאת, כאשר חזרה ונשאלה מי גרם לחבורה שעל ראשה טענה כי זו נגרמה על ידי המשיב (ע' 2, ש' 32).

א מסרה בחקירתה במשטרה כי עלתה לדירה כדי לבדוק שהדלת נפתחה ול נכנסה, ומבעד לדלת שמעה את המשיב צועק על ל שתצא מהדירה, שמעה שהיכה את ל ואת בכייה, וכן שמעה את הבת הקטינה צועקת "אבא אל תרביץ לאמא". המשיב פתח את הדלת, לאחר שדפקה עליה, ואמר לה "... תלכי מפה או שאני אהרוג אותך גם" (ע' 2, ש' 15). א הבחינה של הייתה על הרצפה וביקשה לצאת מהדירה עמה ועם הבת הקטינה שהייתה לדבריה בהיסטריה. המשיב תפס בשערה של א, היכה אותה בפניה, גרם לחתך ונפיחות בפה, וקרע את השרשרת שהייתה על צווארה (ע' 2, ש' 17-20). המשיב דחף אותה מחוץ לדלת וניסה לזרוק אותה מהמדרגות (ע' 3, ש' 21-22). א מסרה לא, שהגיע למקום, שהמשיב מכה את ל בדירה, ולאחר שא דפק בדלת המשיב פתח את הדלת והיכה את א בראשו עם מחבת. א ול צעקו על המשיב שיירגע והוא נטל סכין מטבח והתחיל להתקרב לא. א כרכה את ידה מסביב לצווארו של המשיב, כדי למנוע ממנו להתקרב לא, ובינתיים א, ל והילדה יצאו מהדירה. א מסרה שא נוהגת לשתות אלכוהול.

א מסר בחקירתו במשטרה כי מיד כשנכנס לדירה המשיב היכה בראשו עם מחבת והוא נפל על הרצפה והמשיב אמר "אם אתה לא יוצא החוצה עכשיו אני הולך להביא סכין אני אהרוג אותך" (ע' 2, ש' 9). א יצא מהדירה, נכנס לדירת השכנים ושטף את פניו מהדם. א לא ראה שא תקפה את המשיב, וטען שלא תקף אותו.

י מסרה בחקירתה כי הגיע למקום האירוע לאחר שבעלה א כבר עזב את הדירה ושטף את פניו אצל השכנים בשל הפציעה בגבה, וכאשר נכנסה לדירה "ראיתי במטבח שלהם עומד י עם סכין ביד ואמר לי לך תזדייני מפה גם לפני שאני אחתוך אותך" (ע' 1, ש' 9-10).

עיינתי בדו"ח העימות שנערך בין המשיב לבין א שחזרו על עקרי גרסתם בחקירתם.

הוצגו תמונות לגבי החבלה במצחה של ל, חתך בגבת עין שמאל וחבלה במרפק ימין של א שלבש חולצה מוכתמת, נפיחות בפה של א, חבלות ושריטות בפניו וידו של המשיב, ועוד.

7. הדעת נותנת שכל אחד מהנחקרים הציג את גרסתו באופן המתיישב עם האופן שבין חווה וזכר את האירועים, לא מן הנמנע שנפלו אי דיוקים כאלה או אחרים בגרסאות שניתנו, וניתן להבחין בפערים בתיאור מצב הדברים, בעניינים מסוימים, בין הגרסאות השונות.

עם זאת, וגם אם אניח שיש ממש בטענתו של המשיב, שלא הייתי שולל אותה על הסף, כי חלק מהפעולות נעשו על ידו מחמת אילוץ ובשל הצורך להגן על עצמו, ולעניין זה יש לציין כי ניתן להבחין בחבלות על פניו וידו של המשיב, עדיין עולה בבירור כי המשיב הוא שהחל בהתרחשות שרשרת האירועים האלימה, בעת שדרש מל, רעייתו, באטרף של צעקות, כלשונו, לצאת מהדירה, וכאשר לא נענתה לבקשתו, ואף לאחר שהייתה שרועה על הרצפה, פעל בכוח הזרוע על מנת לממש את רצונו. המשיב, כך לטענתו, הוציא את ל וא מהדירה בכוח הזרוע. יש לשים לב לחבורה על מצחה של ל שנגרמה, יש להניח, ואף לפי גרסתה, בשל האלימות שנקט המשיב. המשיב הודה שהיכה בראשו של א במחבת בעוצמה רבה, וכתוצאה מכך נגרם לא חתך מעל הגבה של עין שמאל. המשיב טען אמנם שהיכה את א במחבת, ובהמשך נטל סכין בידו, לצורך הגנה עצמית, ועל מנת שיניחו לו לנפשו, אלא שיש לשים לב לכך שי מסרה בחקירתה שכאשר נכנסה לדירה, וזאת לאחר שא כבר עזב לדירת השכנים, המשיב אחז סכין בידו ואיים עליה שיחתוך אותה אם לא תעזוב את המקום.

מהמקובץ לעיל, סבורני שקיימת תשתית של ראיות לכאורה, ככל שהדבר נדרש בשלב זה של ההליך המשפטי, שבכוחה להביא להרשעתו של המשיב בעבירות המיוחסות לו.

8. באשר למסוכנות שיכול ונשקפת מאת המשיב סבורני שאין מקום להקל בה ראש, בשים לב להתרחשות האירועים שנסקרו לעיל, לרבות נטילת הסכין על ידי המשיב והאיומים שהשמיע בהמשך כלפי הנוכחים.

מעבר לכך, יש לשים לב לכך שהמשיב הואשם באיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בגדרו של ת"פ 19596-08-16 בבית משפט השלום בקריית גת, וביום 31.1.2018 נגזר דינו לצו מבחן למשך שנה ללא הרשעה, והתחייבות כספית בסך של 3,000 ₪ שלא יעבור את העבירה האמורה למשך תקופה של שנה. בית המשפט מצא לנכון להקל על המשיב בשים לב לתסקיר חיובי שניתן בעניינו, אלא שלאור ההתפתחות האחרונה לא ברור עד כמה המשיב הפנים את הלקח הנדרש, ועד כמה ניתן לתת בו אימון פעם נוספת.

9. חרף האמור לעיל, ולאחר ששקלתי את כל הנתונים הרלבנטיים, סבורני שיש מקום לבחון אפשרות לשחרורו של המשיב לחלופת מעצר הולמת, וזאת בכפוף לקבלת תסקיר משירות המבחן באשר למסוכנות הנשקפת ממנו, כשירותם של הערבים המוצעים, וחלופת המעצר.

על חלופת המעצר להיות הדוקה ויעילה באמצעות שני מפקחים ששירות המבחן ובית המשפט יתרשמו כי יש באפשרותם לפקח על המשיב באופן שיבטיח את קיומם של תנאים.

להשלמת התמונה אציין כי בדיון שנערך בפניי ביום 30.3.2018 הוצעו ונבדקו פרטיהם של שני ערבים מטעמו של המשיב-

אמו, הגב' י ס, ת"ז ****. טלפון 054-****. רחוב **, אשקלון.

מרב ש ת"ז **. טלפון: 052-****.

10. **שירות המבחן מתבקש להגיש את התסקיר בעניינו של המשיב בתוך 21 יום.**

11. המזכירות מתבקשת להמציא את ההחלטה לשירות המבחן.

12. המזכירות מתבקשת לקבוע משימה לבדיקת מסמכים בעוד 21 יום ביומנה של כב' השופטת ענת חולתא.

13. ההחלטה תוקרא בפני הצדדים על ידי כב' השופטת סבין כהן, ביום 2.4.2018, בשעה 10:00.

14. חומר החקירה יוחזר בהמשך לתביעה באמצעות המזכירות.

ניתנה היום, י"ז ניסן תשע"ח, 02 אפריל 2018, בהעדר הצדדים.